

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113212722
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113212722.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: G. I., M.. XX.XX.XXXX, A. Q. Q. XX/XXX, XXX XX D., proti žalovanej: I.. L. I., M. XX.XX.XXXX, Q. Slovenská XX, B. - W., Č.V. D., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Barbara Holíková, s.r.o., IČO: 36 863 971, so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, o zaplatenie 4 762,90 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04.05.2018, č.k. 11C/141/2014-219, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalovanej sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (výrok I) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ustanovením § 415, § 420 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že škoda, ktorej sa žalobca v konaní domáha neexistuje, ako aj neexistuje porušenie povinnosti žalovanej, preto neexistuje kauzálny nexus medzi konaním žalovanej a škodou žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca sa v spore domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla v súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej spočívajúcej v nákladoch, ktoré musel vynaložiť za účelom realizácie styku s maloletým mimo územia Slovenskej republiky v B. nachádzajúcej sa v Českej republike. Podľa názoru súdu prvej inštancie predložené listiny, ktoré mali preukazovať vznik škody boli neperfektné a nezrozumiteľné, postrádajúce logickú následnosť. Vzhliadol aj na to, že peňažné prostriedky za poskytovanie právnych služieb boli uhrádzané z účtu príkazcu, ktorým bola I. F.. Dal do pozornosti rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.10.2009, sp. zn. 10C/16/2009-29, ktorým bol styk s maloletým upravený tak, že maloletého si žalobca preberá z predškolského alebo školského zariadenia, resp. v mieste bydliska maloletého, nebolo určené miesto pobytu alebo zariadenie, ktoré by mala žalovaná rešpektovať. Mal za to, že je bežnou praxou, že po rozvode rodič zmení svoj pobyt tak ako ho zmenila žalovaná, keď sa presťahovala do Českej republiky. Súd prvej inštancie berúc do úvahy rozhodnutie Krajského súdu v Brne, sp. zn. 20Co/651/2011, podľa ktorého bola matka povinná zrealizovať návrat maloletého do Bratislavy, vyslovil názor, že ak v súvislosti s týmto konaním žalobcovi vznikli náklady na právne zastupovanie, jednalo sa o jeho právo a slobodné rozhodnutie byť v konaní právne zastúpený. Zároveň v tejto súvislosti uviedol, že rozhodnutím českých súdov týkajúcich sa návratového konania bolo rozhodnuté tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. K žalobcom poukazovanému trestnému konaniu, súd prvej inštancie uviedol, že bolo skončené tak, že žalovaná bola oslobodená, nakoľko skutok nie je trestným činom. Skutočnosť,

že žalobca bol so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný súd, neznamenala, že takýto nárok mu aj bude priznaný. Náklady spojené s mediáciou neznamenali ujmu v majetkovej sfére žalobcu, keďže išlo o dobrovoľné náklady žalobcu vynaložené za účelom zmierlivého riešenia sporu medzi rodičmi maloletého. Za ujmu v majetkovej sfére nepovažoval ani zakúpenie motorového vozidla, aby žalobca mohol realizovať styk s maloletým. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaná konala v záujme maloletého, a pokiaľ by súd priznal úspech žalobe, bol by daný rozpor s dobrými mravmi. Keďže bolo v záujme žalobcu, aby realizoval styk s vlastným synom a uhrádzal nielen výživné ale aj iné prostriedky v súvislosti s jeho výchovou a potrebami, súd prvej inštancie ustálil, že žalobcov uplatnený nárok je mimo uznávaných pravidiel slušnosti a poctivého konania. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že by bolo nespravodlivé od matky žiadať náhradu škody za realizáciu styku otca s maloletým, nakoľko nielen otec ale aj matka má výdavky v súvislosti s výchovou maloletého. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Podľa názoru žalobcu, súd prvej inštancie pri posúdení predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody nevyvodil správne skutkové závery. Mal za zrejmé, že žalovaná nerešpektovala podmienky rodičovskej dohody a rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.10.2009, sp. zn. 10C/16/2009-29 (ďalej aj „Rozsudok“), keď sa dňa 16.07.2010 vysťahovala s maloletým do Českej republiky. Žalovaná sa pokúsila získať jeho súhlas s vycestovaním maloletého Q. I. do Českej republiky, avšak on písomne žalovanú informoval, že s vycestovaním maloletého nesúhlasí. Konanie žalovanej bolo preto protiprávne, pretože napriek Rozsudku, jeho nesúhlasu a bez nahradenia jeho súhlasu súdnym rozhodnutím, vysťahovala maloletého mimo územia Slovenskej republiky. Zdôraznil, že pristúpil k rodičovskej dohode len za podmienky, že sa žalovaná s maloletým nevysťahuje do Českej republiky. Mal za to, že pokiaľ sa v Rozsudku uvádza bydlisko maloletého, malo sa na mysli jeho bydlisko v čase uzatvorenia rodičovskej dohody, t.j. v obci F.. Iné závery by viedli k tomu, že žalovaná by sa mohla s maloletým vysťahovať do akejkoľvek inej krajiny bez ohľadu na vzdialenosť. V tejto súvislosti poukázal na právne závery rozsudku Krajského súdu Trnava zo dňa 08.07.2013, sp. zn. 11CoP/75/2013 a opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Brne zo dňa 13.12.2011, sp. zn. 20 Co/651/2011-121. Vychádzal z toho, že týmto rozhodnutím preukázal protiprávne konanie žalovanej, pričom súd prvej inštancie sa k tomuto nijako nevyjadril, preto mal za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces argumentujúc uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.09.2010, sp. zn. 5 Cdo/161/2010. Žalobou si uplatnil škodu, predstavujúcu náklady na cestovanie do Českej republiky za účelom realizácie styku s maloletým, náklady na uzatvorenie mediačnej dohody, náklady na realizáciu úkonov v konaní o návrat maloletého do Slovenskej republiky a trovy právneho zastúpenia advokáta v konaní o návrat maloletého vedeného na súdoch v Českej republike. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČSR zo dňa 22.12.1987, sp. zn. 1 Cz/63/87. Nakoľko sa žalovaná vysťahovala do Českej republiky, realizácia styku by bola bez použitia motorového vozidla nereálna. Je tak daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a škodou, nakoľko pokiaľ by sa žalovaná nevysťahovala s maloletým, nebol by nútený vynakladať finančné prostriedky na cestovanie, mediáciu ani iniciovať konanie o návrat maloletého.

5. Poukazujúc na § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zaujal názor, že žalovaná sa nemôže zbaviť zodpovednosti za škodu, nakoľko si bola vedomá svojho protiprávneho konania. K odôvodneniu napadnutého rozsudku, ktorým súd považoval uplatnený nárok v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že práve konanie žalovanej postráda dobré mravy. V Rozsudku boli stanovené pravidlá jeho styku s maloletým tak, aby bol zabezpečený pravidelný kontakt maloletého s otcom. Stretávanie sa s maloletým bolo podstatne sťažené z dôvodu vysťahovania sa do Českej republiky, nakoľko vzdialenosť predstavovala 260 kilometrov, čo je 3,5 hodiny autom. Podotkol, že pokiaľ chcel styk realizovať v nepárne strede 2 hodiny, musel absolvovať 7 hodinovú cestu. Zároveň musel uskutočniť množstvo právnych krokov, aby bol maloletý vrátený do Slovenskej republiky, ktoré by bez odbornej právnej pomoci

nevedel realizovať. V konaní si uplatňuje len také náklady, ktoré mu vznikli v dôsledku protiprávneho konania žalovanej, pričom tieto zvýšené náklady by nemusel vynaložiť pokiaľ by žalovaná dodržala podmienky rodičovskej dohody v Rozsudku. S poukazom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaná podala k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomne vyjadrenie, v ktorom sa stotožnila s výrokom napadnutého Rozsudku a nesúhlasila s odvolaním žalobcu. Poukázala na to, že z Rozsudku nie je zrejmé konkrétne bydlisko maloletého, ktoré by mala rešpektovať. Tým, že súd v Rozsudku nešpecifikoval miesto bydliska maloletého, je potrebné za bydlisko maloletého považovať akékoľvek bydlisko, ktoré v rozhodnom čase maloletý má. Tvrdenie žalobcu, že súhlasil s dohodou len za podmienky, že sa nevysťahuje do Českej republiky je nepravdivé, nakoľko sa nikdy netajila tým, že má záujem po rozvoďte vrátiť sa do Českej republiky. Realizovala osobnú starostlivosť v súlade s rozhodnutím ako aj rodičovskou dohodou, preto tvrdenie, že sa dopustila protiprávneho konania je nepravdivé. Poukázala na to, že žalobca nemal v rozhodnom čase ambíciu o osobnú starostlivosť o maloletého, donútil ju opustiť spoločnú domácnosť, pričom vedel, že má snahu po rozvoďte žiť s maloletým v Českej republike. Žalobca nepodal návrh na nariadenie návratu maloletého bezodkladne po tom, čo sa o odchode dozvedel, jeho aktivity začali až po tom, čo sa s ňou nedohodol o vysporiadaní spoločného majetku a podala návrh na vypořádanie BSM. Stotožnila sa s názorom súdu prvej inštancie, že neexistuje porušenie povinnosti na jej strane a neexistuje tak ani kauzálny nexus medzi jej konaním a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Žalobcovi síce vznikli náklady v súvislosti so stykom s maloletým, avšak styk bol realizovaný z vôle a v záujme žalobcu. Nešlo tak o náklady vynaložené zbytočne, nakoľko styk s maloletým sa realizoval a nebol zmarený. Žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie škody, keď dôkazné listiny ním predložené sú neúplné a nezrozumiteľné a absentuje odôvodnenie a presné vyčíslenie jednotlivých položiek istiny. Zároveň absentuje odôvodnenie príslušenstva, keď nie je zrejmé, kedy sa dostala do omeškania. K nároku žalobcu v časti úkonov v konaní o návrat maloletého uviedla, že tento nemožno považovať za škodu, keď žalobca mal právo a nie povinnosť byť v danom konaní zastúpený advokátom. Náhradu týchto trov konania má právo žiadať formou inštitútu náhrady trov konania, o ktorom rozhoduje výlučne súd, ktorý koná vo veci samej. Súd prvej inštancie nemal právo rozhodovať o náhrade trov konania vzniknutých pred iným súdom, keď o tomto nároku bolo právoplatne rozhodnuté Mestským súdom v Brne a Krajským súdom v Brne tak, že žalobcovi nebola náhrada trov konania priznaná. Mala taktiež za to, že žalobca nepreukázal nárok na náklady za cestovanie. Rozsudok neurčuje konkrétne miesto pobytu alebo zariadenia, ktoré by bola povinná rešpektovať, preto nie je možné v príčinnej súvislosti s uvedeným rozhodnutím považovať za škodu náklady na cestovanie za účelom realizácie styku. Poukázala na to, že žalobca tieto náklady riadne nepreukázal, keď neuviedol ich presnú špecifikáciu ani vyčíslenie ich výšky. Žalobca zároveň nedoložil listinný dôkaz, ktorými by preukázal skutočné náklady na cestovanie. Žalobcom uplatnené náklady za mediáciu nemožno považovať za škodu, nakoľko účasť na mediácii je právom a nie povinnosťou. Priklonila sa k názoru súdu prvej inštancie týkajúceho sa dobrých mravov, keď uviedla, že už len samotné pomenovanie nákladov ako náklady vzniknuté rodičovi z dôvodu realizácie dobrovoľného styku s dieťaťom ako škoda svedčí o tom, že takémuto konaniu nie je možné priznať právnu ochranu, nakoľko ide o konanie proti etickým zásadám správania sa. V súvislosti so žalobcom namietaným porušením práva na spravodlivý proces z dôvodu, že sa súd prvej inštancie nevyjadril k protiprávnosti konania, poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.11.2011, sp. zn. 6Cdo/145/2011. S poukazom na vyššie uvedené žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a žalobcu zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania.

7. K vyjadreniu žalovanej podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie, v ktorom zotrval na skutočnostiach uvedených v odvolaní. Nesúhlasil s názorom žalovanej, že pokiaľ v Rozsudku nebolo uvedené bydlisko, tak za bydlisko maloletého možno považovať akékoľvek bydlisko, ktoré v čase rozhodnom pre posúdenie veci maloletý má. Je zrejmé, že Okresný súd Pezinok by Rozsudkom neschválil rodičovskú dohodu v takom znení, pokiaľ by bol oboznámený so skutočnosťou, že žalovaná zvažuje presťahovanie sa s maloletým do Českej republiky. Tvrdenie žalovanej, že vysťahovanie do Českej republiky bolo logické, je nepodložené a zavádzajúce, keďže žalovaná má prevažnú časť rodiny na Slovensku v Bratislave, má tu aj väčšinu známych a priateľov, na Slovensku žalovaná vyštudovala a zastávala tu významný manažérsky post. Zdôraznil, že len s príslubom žalovanej, že sa do Čiech nevysťahuje, súhlasil s rodičovskou dohodou, keď v tom čase ešte neexistovala právna úprava striedavej starostlivosti, ktorú by bol býval navrhol už v rozvodovom konaní. Striedavú starostlivosť o maloletého navrhol v roku 2010, ako bol inštitút striedavej starostlivosti zavedený, avšak

konajúci súd rozhodol, že už nemá právomoc konať a konanie zastavil. Až následne Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze I ÚS 192/2013-32 zo dňa 05.06.2013 skonštatoval porušenie jeho práv. Mal za to, že protiprávnosť konania bola jednoznačne preukázaná, keď žalovaná napriek Rozsudku a jeho písomného nesúhlasu ako aj bez nahradenia jeho súhlasu súdnym rozhodnutím, vystažovala maloletého mimo územia Slovenskej republiky. Následkom tohto protiprávneho konania mu vznikla škoda, t.j. je preukázaná existencia kauzálneho nexusu. Následkom odstáhovania sa z pôvodného bydliska, sa dostal do slabšieho postavenia a nemal inú možnosť ako nevyhnutne vynaložiť náklady na cestovanie a náklady na právne zastúpenie za účelom obnovenia pôvodného stavu, ktorú narušila práve žalovaná. Pokiaľ by nerealizoval cesty do Českej republiky, styk s maloletým by sa nerealizoval. Mal za to, že tvrdenie, že jeho styk nebol nikdy zmarený nie je pravdivý, keď poukázal na opakované výzvy súdu na dobrovoľné plnenie vykonateľného rozhodnutia. Nesúhlasil s názorom, že svoj nárok na náhradu škody nepreukázal. Celkový nárok zrozumiteľne a prehľadne špecifikoval a vyčíslil v návrhu zo dňa 01.04.2013, pričom predložil aj dôkazné prostriedky. Opätovne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR, v ktorom súd uzavrel, že pri použití vozidla k uskutočneniu styku s maloletým, je možné odvolať sa k paušalizovaným náhradám nákladov. Uviedol, že pokiaľ by necestoval do Čiech, styk by sa nerealizoval a nebolo by rozhodnuté o návrate maloletého späť na Slovensko. Za nerelevantné považoval, akým spôsobom bolo zaplatené za poskytnutie právnych služieb v návratovom konaní. Za relevantné práve považoval plnenie záväzku z tohto titulu úhradami v hotovosti do rúk právneho zástupcu alebo bankovým prevodom, s použitím bankového účtu jeho priateľky z dôvodu možnosti priamych platieb z tohto účtu do ČR v CZK mene. Úhrady faktúr za poskytnuté právne služby v súvislosti s návratovým konaním realizoval z vlastných finančných zdrojov. Dôvodil návrhom žalovanej v konaní vedenom pod sp. zn. 3P/57/2012, v rámci ktorého žalovaná poukázala na potrebu úpravy jeho styku s maloletým z dôvodu vzdialenosti jednotlivých miest a zvýšených nákladov na cestovanie za účelom realizácie styku. Týmto návrhom žalovaná priznala existenciu týchto nákladov, ktorú v tomto konaní popiera. Podľa jeho názoru, náklady vynaložené za účelom realizácie styku s maloletým boli vynakladané zbytočne, keďže styk s maloletým sa mal realizovať v rámci Bratislavy a okolia a nie na území ČR. Mal za to, že poukazovanie na dobré mravy žalovanou za daných okolností, keď konala protiprávne je zarážajúce, a to s ohľadom na vedomé a zámerné odopieranie jeho styku s maloletým. S poukazom na uvedené, keď preukázal protiprávne konanie ako aj výšku škody, ktorá mu v dôsledku protiprávneho konania vznikla, žiadal odvolací súd, aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. K písomnému vyjadreniu žalobcu podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie žalovaná, v ktorom uviedla, že žalobca neoprávnene svoju argumentáciu opiera o dôkazy, ktoré neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie. Nie je preto dôvodné, aby sa odvolací súd listinami a tvrdeniami žalobcu uvádzanými v podaní zo dňa 14.12.2018 zaoberal, nakoľko tieto mohli byť žalobcom uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaná nepovažovala za dôvodné vyjadrovať sa k nim. Opätovne poukázala na skutočnosť, že žalobca nezdôvodnil základné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu, škoda ktorej sa žalobca domáha neexistuje, neexistuje porušenie povinnosti ani kauzálny nexus medzi konaním žalovanej a škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Vždy riadne informovala žalobcu o objektívnych prekážkach, ktoré by bránili v styku s maloletým a nikdy úmyselne styk nezmarila. Dôkazné prostriedky predložené žalobcom považovala za neúplné a nezrozumiteľné, v žalobnom návrhu absentovalo zdôvodnenie a presné vyčíslenie jednotlivých položiek istiny, ktorej náhrady sa žalobca domáha.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods.1 a 378 ods. 1 C.s.p.). O odvolaní žalobcu rozhodoval s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p., na ktorom zopakoval vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu, s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.) a po vyhodnotení skutočností uvádzanými stranami sporu v priebehu nariadeného odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

10. Odvolací súd postupom podľa § 382 C.s.p. majúc za to, že na vec sa vzťahujú ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzval strany, aby sa k možnému použitiu vo výzve citovaných ustanovení vyjadrili.

11. Na výzvu odvolacieho súdu podľa ust. § 382 C.s.p. sa strany sporu vyjadrili.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa žalobou zo dňa 01.04.2013 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu vo výške 4 762,90 eur spolu s príslušenstvom. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 15.10.2009, sp. zn. 10C 16/2009-29 odvolací súd zistil, že súd manželstvo žalobcu a žalovanej rozviedol a schválil rodičovskú dohodu, tak že maloletého Q. I., M.. XX.XX.XXXX zveril do osobnej starostlivosti žalovanej, s tým že zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok majú právo obaja žalobca aj žalovaná. Súd ďalej určil vyživovaciu povinnosť žalobcu voči maloletému a upravil styk žalobcu s maloletým. Nakoľko žalovaná opakovane nerešpektovala dohodu a znemožňovala žalobcovi styk s maloletým, žalobca podal návrh na súdny výkon rozhodnutia, ktorý bol vedený na Okresnom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Em/1/2013. Dňa 16.07.2010 sa žalobkyňa spolu s maloletým vysťahovala do Českej republiky, a to napriek výslovnému písomnému nesúhlasu žalobcu a nedostatku rozhodnutia súdu o udelení súhlasu s vysťahovaním. Žalovanej žalobca oznámil písomne listom zo dňa 19.07.2010, že s vysťahovaním maloletého zásadne nesúhlasí. Žalovaná podala návrh na udelenie súhlasu s vysťahovaním na Okresný súd Bratislava V, avšak nakoľko sa vysťahovala skôr ako súd rozhodol, konanie bolo zastavené pre nedostatok právomoci. Žalobca inicioval v Českej republike prostredníctvom Centra pre medzinárodno-právnu ochranu detí stretnutie, v rámci ktorého bola dňa 17.06.2011 spísaná mediačná dohoda. Žalobca zároveň inicioval konanie o návrat maloletého do Slovenskej republiky, ktoré bolo ukončené rozhodnutím Krajského súdu v Brne, sp. zn. 20 Co 651/2011-121, ktorým súd nariadil, aby bol maloletý navrátený do miesta obvyklého pobytu do mesta Bratislavy, pričom žalovaná bola povinná zabezpečiť návrat do 3 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Maloletý sa od júla 2010 do marca 2011 zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky. Žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie žalovanej sumy, pričom žalovaná na výzvu nijakým spôsobom nereagovala.

13. Na odvolacom pojednávaní nariadenom odvolacím súdom na deň 29.01.2020 žalobca uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava podaného odvolania a žalovaná zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní dňa 29.01.2020 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu : žiadosť o udelenie súhlasu (čl. 28), vyjadrenie k žiadosti (čl. 30), uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k. 17P/305/2010-27 (čl. 31), návrh na návrat dieťaťa (čl. 35-38), rozsudok Krajského soudu v Brne č.k. 20Co/651/2011-121 (čl. 39-47), google zo dňa 04.04.2003 (čl. 48-49), príjmový pokladničný doklad zo dňa 23.06.2011 (čl. 50), príjmový pokladničný doklad zo dňa 13.12.2011 (čl. 50), informácie od ČSOB (čl. 51,52), výpis google zo dňa 04.04.2013 (čl. 53-54), Osvedčenie o evidencii ČAST II (čl. 55-56), www.natankuj.sk <<http://www.natankuj.sk>> (čl. 57-59), rozpis nákladov (čl. 61).

14. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

15. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

16. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

17. Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

18. Podľa § 35 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“), ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vysťahovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.

19. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývajú,

ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

20. Z odvolacej argumentácie žalobcu vo vzťahu k posúdeniu nároku žalobcu ako nároku v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd zároveň vyvodil, že odvolateľ v odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) C.s.p.) ku ktorému uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s rozhodnutím Krajského súdu v Brne zo dňa 13.12.2011 (č.k. 20Co 651/2011-121), čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza. Súd prvej inštancie vykonal v konaní dokazovanie aj rozhodnutím Krajského súdu v Brne zo dňa 13.12.2011 č.k. 20Co 651/2011-121 a z vykonaného dôkazu vyvodil aj skutkové závery. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie tak postupoval procesne správne a neznemožnil žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva, preto pristúpil odvolací súd k odvolaciemu prieskumu vo vzťahu k ďalším odvolateľom uvádzaným odvolacím dôvodom. Odvolateľ vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď neposúdil konanie žalovanej spočívajúce v presťahovaní maloletého do Českej republiky ako protiprávny úkon. Pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku je zásadnou skutočnosť, že Zákon o rodine v ustanovení § 110 vyjadruje vzťah Zákona o rodine ako zákona špeciálneho (lex specialis) k Občianskemu zákonníku (lex generalis). Ustanovenia Občianskeho zákonníka sa tak použijú vtedy, ak Zákon o rodine neustanovuje inak. Ide teda o subsidiaritu Občianskeho zákonníka, ktorého ustanovenia sa použijú v prípade, ak Zákon o rodine určitú právnu úpravu neobsahuje. Z ustanovení Občianskeho zákonníka sa teda subsidiárne použijú aj ustanovenia týkajúce sa náhrady škody, keďže Zákon o rodine danú úpravu neobsahuje. V ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená všeobecná zodpovednosť osôb za spôsobenú škodu porušením právnej povinnosti. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon a vzhľadom k prezentovanej subsidiarite Zákona o rodine sa uplatní aj v prípade, ak dôjde k porušeniu právnych povinností ustanovených v Zákone o rodine. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nevyvodil protiprávne konanie žalovanej, keď mal za to, že v rozsudku Okresného súdu Pezinok, sp. zn. 10C/16/2009 nie je zrejme miesto bydliska maloletého, ktoré by bola žalovaná povinná rešpektovať. Odvolací súd má však za to, že súd prvej inštancie opomenul pri vyvedení predmetného záveru vziať do úvahy dikciu ustanovenia § 35 Zákona o rodine, keď z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pri podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností sú rodičia maloletého povinní sa dohodnúť. Ustanovenie § 35 Zákona o rodine obsahuje exemplifkatívny výpočet podstatných vecí súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, medzi ktoré výslovne zaraďuje vysťahovanie maloletého dieťaťa do cudziny. Z dokazovania tak pred súdom prvej inštancie aj pred odvolacím súdom vyplynulo, že žalovaná prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom zo dňa 28.06.2010 (čl. 28) žiadala žalobcu o udelenie súhlasu s vycestovaním maloletého Q. I. do Českej republiky, ktoré odôvodnila súčasnou situáciou žalovanej, najmä nevyriešené vysporiadanie BSM, výhodnejšie zamestnanie, predpoklad vytvorenia vhodnejších podmienok pre maloleté dieťa v Českej republike. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril nesúhlas s vycestovaním maloletého, a to listom zo dňa 19.07.2010 (čl. 30). Žalovaná napriek predmetnému nesúhlasu maloletého odviezla do Českej republiky. Z Uznesenia Okresného súdu Bratislava V zo dňa 04.10.2010 (čl. 31) je zrejme, že žalovaná iniciovala dňa 31.08.2010 konanie o udelenie súhlasu s vycestovaním maloletého Q. I., avšak súd konanie zastavil, pričom vyslovil, že nakoľko miesto obvyklého pobytu je v súčasnosti v Českej republike nie je daná právomoc slovenského súdu. Z odôvodnenia predmetného uznesenia odvolací súd zistil, že matka už dňa 11.07.2010 maloletého odviezla do Českej republiky, kde má dvojizbový byt a zamestnanie. V súlade s takto zisteným skutkovým stavom, má odvolací súd za to, že žalovaná konala protiprávne, nakoľko porušila ustanovenie § 35 Zákona o rodine, keď napriek písomnému nesúhlasu, bez dohody so žalobcom, či bez udelenia súhlasu rozhodnutím súdu, vycestovala s maloletým do Českej republiky s úmyslom presťahovať sa tam. Uvedený názor korešponduje aj s právnym názorom vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Brne zo dňa 13.12.2011, sp. zn. 20Co/651/2011-121, v ktorom sa uvádza, že „V daném prípade byl nezletilý rozhodnutím Okresního soudu Pezinok ze dne

15.10.2009 pod sp. zn. 10C 16/2009 sveden do péče žalované. Tato i přes odpor žalobce, a zároveň bez vážnějšího důvodu, který by odůvodňoval, že nevyčkala rozhodnutí tamního soudu o nahrazení souhlasu žalobce s přemístěním nezletilého, protiprávně z místa jeho obvyklého pobytu v Bratislavě přemístila, čím zároveň porušila právo žalobce na péči o nezletilého.“ Na základě uvedeného dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaná konala protiprávně, nakoľko porušila objektivně právo, keďže nekonala tak ako by mala konať, ak by si splnila povinnosť uloženú jej Zákonom o rodine, podľa ktorého mohla maloletého presťahovať do cudziny len za podmienky dohody so žalobcom, resp. v prípade udelenia súhlasu súdu s vysťahovaním, ktorý jej nebol udelený.

22. Po ustálení splnenia prvej podmienky, a to protiprávnosť konania na strane žalovanej, odvolací súd pristúpil ku skúmaniu splnenia ďalších predpokladov zodpovednosti za škodu, ktorými sú vznik škody, existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou. Nakoľko si žalobca v konaní uplatňoval niekoľko nárokov na náhradu škody, a to a) náhradu cestovných nákladov za cesty do Českej republiky za účelom realizácie styku s maloletým, b) náklady na uzatvorenie mediáčnej dohody, c) náklady za realizáciu úkonov v konaní o návrat maloletého do Slovenskej republiky a d) trovy právneho zastúpenia advokáta v návratovom konaní, bolo potrebné skúmať naplnenie ďalších podmienok zodpovednosti za škodu vo vzťahu ku každému čiastkovému nároku samostatne. Odvolací súd v nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu zdôrazňuje, že vo vzťahu k preukázaniu vzniku škody, je okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, daný hypotézou hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný právny pomer strán sporu, ktorá určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 C.s.p.). Uvedené ustanovenie stanovuje teda aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží teda na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

23. Preskúmaním obsahu spisu má odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že žalobca vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nákladov mediáčného konania, nákladov za realizáciu úkonov v konaní o návrat maloletého do Slovenskej republiky a trov právneho zastúpenia v návratovom konaní, ním uplatňovanú škodu nepreukázal. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, že mu takéto náklady vznikli, keď z obsahu spisu vyplývajú len náklady na právne zastúpenie, ktoré preukazoval žalobca príjmovými pokladničnými blokmi (čl. 50) a dokladmi o úhradách (čl. 51-52), avšak bez ich presnej špecifikácie a vyčíslenia výšky. I keď je z príjmových pokladničných dokladov zrejším, že príjmom zálohovej platby v sume 5000 Kč a sumy 5000 Kč bola T. L. W., U., a uvedená advokátka je označená aj v rozhodnutí Krajského súdu v Brne ako aj v záhlaví žaloby doručenej na Mestský súd v Brne, nemožno jednoznačne uvedené platby považovať za úhradu trov právneho zastúpenia v návratovom konaní. Keďže na preukázanie úhrady platieb žalobca predložil potvrdenia ČSOB vo vzťahu k osobe Ingrid Valentová, je spornou aj skutočnosť, či došlo k majetkovému úbytku na strane žalobcu. Neunesenie dôkazného bremena možno konštatovať aj vo vzťahu k žalobcom uplatňovaným nákladom na mediáciu, ktoré žalobca jednak nešpecifikoval, nevyčísli a nepreložil ani doklad o ich zaplatení, prípadne iný doklad preukazujúci ich vznik. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcom uplatnené náklady za právne služby, ktoré mu vznikli v súvislosti s návratovým konaním, sú trovy, o ktorých už rozhodol Krajský súd v Brne v rámci konania o návrate maloletého, keď rozsudkom zo dňa zo dňa 13.12.2011, sp. zn. 20 Co/651/2011-121 potvrdil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým

nepriznal účastníkom náhradu trov konania a zároveň určil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Náhradu týchto nákladov tak mal právo žalobca žiadať výlučne len v predmetnom návratovom konaní. Nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu už nie je možné v rámci tohto konania uplatňovať si nárok na náhradu trov konania, ktoré vznikli žalobcovi v návratovom konaní, ktoré prebiehalo na inom súde, súd prvej inštancie postupoval správne, keď mu ich náhradu nepriznal. Uvedené platí aj v prípade cestovných nákladov vynaložených za účelom cesty na Krajský súd v Brne, keď aj v danom prípade sa jedná o trovy konania, o ktorých už bolo rozhodnuté Krajským súdom v Brne. V danom prípade sa jednalo o náklady žalobcu, ktoré vynaložil výlučne z vlastného rozhodnutia a jeho právo využiť právne služby advokátskej kancelárie v Českej republike a za týmto účelom cestovať do Brna, ako aj a bolo právom žalobcu obrátiť sa na Úrad pro mezinárodněprávní ochranu dětí v Brne a využiť daný úrad k mediačnému konaniu.

24. Žalobca si zároveň žalobným návrhom uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla ako cestovné náklady realizované v súvislosti so stykom s maloletým. Súd prvej inštancie v súvislosti s týmto nárokom vyslovil, že by bolo nespravodlivé od matky žiadať náhradu škody za realizáciu styku otca s maloletým, nakoľko nielen otec, ale aj matka majú výdavky v súvislosti s výchovou maloletého. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie a má za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď uplatňovaný nárok žalobcu posúdil ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd poukazuje na to, že použitie korektívu „dobré mravy“ pri výkone práva za účelom idey spravodlivosti nesmie v konkrétnom prípade oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem (Ro NS ČR z 20.04.2004, sp. zn. 32Odo 1047/2003). Zo strany žalovanej ako matky maloletého vznikajú síce náklady spojené s výchovou a výživou maloletého, avšak na druhej strane tieto náklady vznikajú aj žalobcovi, ktorý má voči maloletému vyživovaciu povinnosť a realizuje styk s maloletým. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca uplatnením si nároku na náhradu škody nesledoval účel, ktorým by bolo poškodenie práv žalovanej, či ohrozenie výživy maloletého, keď ním požadoval náhradu svojich nákladov, ktoré vynaložil v súvislosti s neoprávneným vystaňovaním maloletého. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nevyhnutnej potrebe vystaňovania sa žalovanej, ktorý uskutočnila bez toho aby mala súhlas žalobcu, či udelenie súhlasu súdom. Je nutné uvedomiť si, žalobca ako otec maloletého dieťaťa má taktiež zákonom a súdom stanovené práva a svoje povinnosti voči maloletému.

25. Nakoľko odvolací súd neposúdil nárok žalobcu na náhradu škody spočívajúci v náhrade cestovných nákladov za realizáciu styku s maloletým ako nárok uplatňovaný v rozpore s dobrými mravmi, pristúpil ku skúmaniu či a v akom rozsahu žalobcovi škoda vznikla a zároveň, či táto škoda vznikla v súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej. Odvolací súd má za to, že žalobca tento nárok nepreukázal, nakoľko z listiny predloženej žalobcom (čl. 61) nevyplýva, presná špecifikácia a vyčíslenie výšky uplatňovaného nároku ani preukázanie, že skutočne zrealizoval cesty osobným automobilom z F. R. B. a naspäť za účelom realizácie styku s ním uvádzaných dňoch, čím neuniesol dôkazné bremeno. Správnosť uvedených záverov je podporená aj poznámkou uvedenou v rozpise nákladov, že sa jedná „odhad párne víkendy a piatok, nedeľa“. Nemožno nevzhladnúť aj na to, že zo strany žalovanej bol tento nárok žalobcu popretý, preto skutkové tvrdenia žalobcu nemožno považovať za nesporné. Nakoľko žalobca netvrdil, že mu žalovaná zmarila realizáciu styku s maloletým, i keď tento realizoval v Českej republike, nie je možné vo veci aplikovať žalobcom uvádzané rozhodnutie NS ČR sp.zn.1Cz/63/87, nakoľko skutkové okolnosti v danej veci neboli totožné s prejednávanou vecou. Prípadosť škody bola situácia, keď rodič ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zmaril druhému rodičovi styk s dieťaťom, keď ho včas neinformoval o objektívnej prekážke (napr. choroba dieťaťa), ktorá bránila styku s maloletým v dohodnutom čase, čím poškodenému rodičovi vznikla škoda spočívajúca v tom, že vynaložil náklady na použitie vlastného motorového vozidla na prepravu do miesta styku s dieťaťom, ktorý sa však v dôsledku konania druhého rodiča neuskutočnil (R 12/1990). Odvolací súd považuje za potrebné podotknúť aj skutočnosť, že ak žalobca nesúhlasil s presťahovaním maloletého, majú za to že dochádza k porušovaniu vykonateľného rozhodnutia, fakticky neuznal skutočnosť, že došlo k zmene bydliska maloletého, mal trvať na realizácii styku s maloletým za nezmenených okolností, a to v mieste bydliska na území SR. Zároveň nič nebránilo žalobcovi podať návrh na návratové konanie bez odkladu po tom, čo zistil, že maloletý sa nachádza na území ČR, nebolo dôvodným vyčkávať až do 30.06.2011. Nedôvodnou sa javí aj argumentácia žalobcu, že za účelom styku s maloletým musel zakúpiť a používať vlastné motorové vozidlo, nakoľko nie je zrejším, ako by inak styk s maloletým mienil realizovať, aj v prípade, ak by sa maloletý nachádzal na území SR.

26. Vychádzajúc tak z toho, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno preukazujúce vznik a výšku škody, nebolo dôvodným pristúpiť k preskúmvaniu splnenia ďalšej podmienky zodpovednosti za škodu, a to existencie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovanej a škodou. Nad rámec nevyhnutného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že o vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak protiprávne konanie a vznik škody sú v logickom slede, a teda ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou.

27. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 C.s.p. potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mala v plnom rozsahu úspech žalovaná, rozhodol tak, že priznal úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).